

Foreningen formener derfor, at den nugældende Lovbestemmelse yder fuldt ud betryggende Værn mod uheldig Praktisering af Friluftsklamer; der vil til enhver Tid kunne rejses Sag efter nugældende § 19, og Afgørelsen kan derefter træffes skønsomt netop under samlet Hensyntagen til alle konkrete Forhold paa det paagældende Sted.

Naar omvendt henses til, at Friluftsklamerne for mange Virksomheder er et meget vigtigt Reklamemiddel, og naar henses til, at store Partier af Danmarks Landeveje ikke længere indgaar som en saadan Del af det naturlige Landskab, at der synes at være Grund til at fjerne Friluftsklamer paa disse Steder, føles et kategorisk og ubetinget Forbud som det nu foreslaaede som en alt for vidtgaaende og unødvendig Indskrænkning i Reklamens Ret til frit at vælge sine Midler og sin Placering.

En vis Parallel haves i Bygningsfredning, hvor Spørgsmaalet om Reklamers Placering paa fredede Bygninger ogsaa netop afgøres konkret i det enkelte Tilfælde af et Fredningsnævn. Praksis i de senere Aar har formet sig saaledes, at Fredningsnævnet i nogle Tilfælde, paa Grund af Façadens særlige Skønhed og kulturelle Betydning, har nægtet Ret til Reklamer paa fredede Bygninger, medens Nævnet i andre Tilfælde har givet Tilladelse til Reklamer paa fredede Façader.

Paa tilsvarende Maade kan Naturfredningsnævnet efter den nugældende Ordning bedømme hvert enkelt Tilfælde konkret under Hensyntagen til samtlige Forhold og forbyde Friluftsklamer, hvor det skønnes nødvendigt. Et kategorisk Forbud er derimod efter sin Natur aldeles usmidigt og vil derfor i mange Tilfælde gøre unødige Indskrænkninger i Klamerne paa Omraader, hvor Friluftsklamerne ikke alene slet ikke gaar berettigede Interesser for nær, men tillige er et naturligt Reklamemiddel paa det paagældende Sted.

Endvidere vil Foreningen særligt fremdrage Hensynet til de Enkeltfirmaer, hvis hele Virksomhed i Dag bestaar i at formidle Friluftsklamer. Disse Firmaer har ofte sluttet Kontrakt med de reklamerende for en længere Aarrække. Forbud fra Nævnet efter den nugældende Ordning bereder ingen Vanskeligheder, idet Fjernelse af Skiltet skal ske efter Forhandling med Skiltets Ejer. Vedtagelsen af § 30 vil derimod være ruinerende for Firmaerne, ikke alene maa disse standse enhver fremtidig Virksomhed, men Forbudet vil, navnlig dersom Fristen for Fjernelse gøres saa kort som foreslaaet, nemlig 1 Aar, være fuldstændig ruinerende for de paagældende; de indgaaede Kontrakter vil blive misligholdt og Firmaerne komme ud baade for store Erstatningskrav og for meget betydelige Udgifter til Skiltenes Nedtagning.

Ogsaa af Hensyn til disse Firmaer henstilles det meget alvorligt at bevare § 19 i dens nuværende Form og, hvis dette ikke kan gennemføres, at Fristen i hvert Fald forlænges betydeligt, f. Eks. til 5—6 Aar; de fleste Kontrakter er 5-aarige og vil derfor kunne afvikles som indgaaet i Løbet af en saadan Periode.

Man henleder i denne Forbindelse Opmærksomheden paa, at der ogsaa under Folketingets Forhandlinger (Sp. 2708—09) har været fremdraget, at 1 Aars Fristen er for kort.

København, den 9. Marts 1937.

Med Ærbødighed:

Dansk Reklameforening.

S. Bøgelund-Jensen,
Formand.